

Joan Pera i Joel Joan, amb Hèctor Claramunt, estrenen relació professional portant a escena 'El pare de la núvia', al Teatre Condal

Pares de la comèdia

J. Bordes
BARCELONA

Joan Pera és el pare d'aquella núvia. Emula l'Spencer Tracy de la pel·lícula rodada per Vincente Minnelli el 1950. Demà s'estrena *El pare de la núvia*, l'encàrrec que Focus va fer a Joel Joan i Hèctor Claramunt perquè dirigissin l'incorregible i estimat còmic Joan Pera. L'actor explicava satisfet ahir que, a diferència d'altres direccions en què s'ha mirat de contenir la connexió entre l'actor i el públic –“és que m'ho demanen des de la platea”–, aquí hi ha jugat a favor. Pera admet que amb Joel Joan marquen dues maneres de fer comèdia a Catalunya, amb gustos generacionals diferents. I lamenta, divertit: “Els joves no es cansen mai d'assajar!” Tots dos són pares de la comèdia a Catalunya, avui.

És ben sabut que Joan Pera té família nombrosa. I que ja ha viscut l'epopeia dels casaments a casa seva. Però mai havia practicat el rol de pare de la núvia (tots els seus fills són nois). Admet que empatitza amb el seu personatge, que vol que el casament de la seva filla sigui molt recordat. Per això lloga la carpa del Circ Cric i contracta fins i tot un elefant. La filla es casa amb el gendre desitjat. Però ella (Anna Carreño), que accepta

Joan Pera, el pare de la núvia, entre el gendre i la seva filla, en una imatge promocional ■ DAVID RUANO

d'entrada les excentricitats del pare, anirà qüestionant tanta aparença: “M'ha sortit una mica independent”, admet Pera en el paper de pare tendrament emocionat.

La dramaturgia que han incorporat a la trama Joel Joan i Hèctor Claramunt té una història dramàtica que farà patir molt el pare i que ben segur que divertirà el públic. I és que, per Pera, “si no hi ha un drama inicial, no hi pot haver comèdia”. I, és clar, Pera ho passa pel tamís del seu personatge característic (“em vull morir”, de

tants patiments i angústies), que el públic agraeix (estan fent prèvies des del 10 d'octubre).

Els casaments són un gran tema recurrent per a

La comèdia potencia “l'actitud de ser feliços”; en crisi, és el gènere que més s'agraeix, diu l'actor

la comèdia. Al cinema i al teatre. Joan Pera recorda, per exemple, la proposta de *La Cubana Campanades de boda* (Tivoli, 2014), en una situació similar. Però aclareix: “El gran espectacle de *La Cubana* només pot passar en l'univers de *La Cubana*; en canvi, nosaltres parlem d'una situació de casament que podria passar a tothom.”

Joan Pera està molt satisfet de l'equip que ha signat amb Joel Joan a la direcció. “És un tàndem molt interessant”, afirma, per respondre a les necessitats de diverses generacions

d'espectadors. Pel que fa a l'obra, està molt ben estructurada, “vas de sorpresa en sorpresa”, i esclata amb un final rodó.

Fins a quin punt els afectarà la convulsió política del moment? Joan Pera es mostra bastant optimista, perquè hi ha molta entrada venuda de manera anticipada. Els personatges són quotidians, però no hi entra l'actualitat, “no fa falta”. La comèdia, reivindica l'actor, potencia “l'actitud de ser feliços; en moments de crisi, és el gènere que aguanta millor les caigudes a taquilla”. ■

DOCUMENTAL Sense ficció estrena 'Peret, jo soc la rumba'

Si ara tothom aclama Rosalia com una catalana que triomfa internacionalment amb sons que barregen estils, els anys seixanta Peret, un altre català, va un so a Amèrica Llatina i a tota Europa gràcies a la seva presència a Eurovisió i als milions de turistes que se'n duïen al seu país el ritme del que es va anomenar rumba catalana, també d'herència mestissa i creació dels gitanos catalans. Peret va ser el gran emblema d'un gènere que les noves i generacions han fet seu. Aquesta nit a les 21.55 h s'estrena la coproducció de TV3 *Peret, jo soc la rumba*, que amb Andreu Buenafuente com a narrador i Paloma Zapata com a directora explica l'aventura artística i personal de Peret. ■ REDACCIÓ

CULTURA Apropa Cultura enfoca les dones en risc

Fins aquest diumenge, se celebra la té lloc la cinquena Setmana d'Apropa Cultura, una campanya que es desenvolupa durant tot l'any en 41 municipis per facilitar l'accés a la cultura de persones en risc social. Per primer cop, la Setmana se centra en un grup específic: les dones. La directora del programa, Sonia Gainza, remarca que les dones són les més invisibilitzades en tots els grups que es treballen. La temporada passada es van fer 54.904 experiències en alguns dels 127 equipaments de la xarxa. Per a Chakir el Homrani, conseller de Treball, Afers Socials i Famílies, és imprescindible construir un pont entre Cultura i els serveis socials. La inaccessibilitat a la cultura de determinats grups socials els discrimina i augmenten les desigualtats. ■ REDACCIÓ

Críticateatre

Jordi Bordes

Un teatre massa narratiu

La plaça del Diamant
Director: Paco Mir
Dijous, 3 d'octubre (fins al 3 de novembre) al Teatre Poliorama

Mercè Rodoreda és una veu indiscutible per descriure la Barcelona del franquisme i els seus jardins. Tot i que va provar puntualment el teatre, han acabat triom-

fant les versions teatrals de la novel·la *La plaça del Diamant*. Paco Mir n'ha fet una versió massa narrativa: perd l'oportunitat d'entendre i empatitzar amb els altres protagonistes més enllà de la Natàlia.

Mir respecta els personatges principals i il·lustra els espais. És tot un atreviment fer una nova versió

d'aquesta aclamada novel·la de Rodoreda després de la versió que es va fer a la Sala Gran del TNC (2006). La versió més celebrada d'aquest muntatge és la peça destil·lada per Joan Ollé que va estrenar al Borràs amb només tres Colometes (2008).

Aquesta versió deixa la protagonista a l'escena

mentre els seus companys d'escena es mouen contínuament, com si fossin una munió de coloms voltant pel terrat. L'amargor hi és, puntualment. La Colometa madura demostra que hi pot haver sentiment a més de narració en l'escena. Però potser aquesta versió és massa benèvola amb la vida “de suro” de la

Colometa que s'ha conformat a viure amb el que li ha deixat el destí.

La companyia Eòlia està formada per intèrprets vinculats a aquesta escola superior d'arts escèniques de Barcelona. En realitat, és com una rampa de sortida per donar a conèixer nous valors (no necessàriament únicament joves).

Si, durant anys, el mateix Teatre Eòlia o, anteriorment, el Versus havien estat llocs de debut, ara s'han atrevit a presentar producció al Poliorama. Persuadir és molt més complicat en una sala de gran aforament, perquè es perd la intimitat. I la Colometa (i els seus companys de novel·la) la necessita. ■